

POEMES
1850-1886

Emily E. Dickinson

EMILY DICKINSON

POEMES
1850 - 1886

TRADUCCIÓ DE
CARME MANUEL

EDICIÓ BILINGÜE

institutió
alfons el magnànim
centre valencià
d'estudis i d'investigació
VALÈNCIA, 2022

POESIA — TRADUCCIONS

Col·lecció
Dirigida per Vicent Berenguer
Fundada per Marc Granell

31

Imatge: Silueta d'Emily Dickinson tallada per Charles Temple
el 1845, © Morgan Library & Museum, Amherst College
Archives & Special Collections

Edició original: The Poems of Emily Dickinson, edició
de R. W. Franklin, Cambridge: Harvard University Press, 1999

Assessorament i suport en la traducció: Paul Scott Derrick

© 2022, de la traducció: Carme Manuel Cuenca

© 2022, d'aquesta edició:
Institució Alfons el Magnànim
Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació
Diputació de València
Corona, 36 — 46003 València
Tel. +34 963 883 169
iam@alfonselmagnanim.com
www.alfonselmagnanim.net

MADE AND PRINTED IN SPAIN

ISBN: 978-84-7822-921-5
Dipòsit Legal: V. 755 - 2022

Coberta: AGS — València
Maquetació: Arts Gràfiques Soler, S.L. — València
Impressió i enquadernació:

IMPREMTA
DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

POEMS

POEMS
1850-1886

Awake ye muses nine, sing me a strain divine,
unwind the solemn twine, and tie my Valentine!

Oh the Earth was *made* for lovers, for damsel, and hopeless swain,
for sighing, and gentle whispering, and *unity* made of *twain*,
all things do go a courting, in earth, or sea, or air,
God hath made nothing single but *thee* in His world so fair!
The *bride*, and then the *bridegroom*, the *two*, and then the *one*,
Adam, and Eve, his consort, the moon, and then the sun;
the life doth prove the precept, who obey shall happy be,
who will not serve the sovereign, be hanged on fatal tree.
The high do seek the lowly, the great do seek the small,
none cannot find who *seeketh* on this terrestrial ball;
The bee doth court the flower, the flower his suit receives,
and they make merry wedding, whose guests are hundred leaves;
the wind doth woo the branches, the branches they are won,
and the father fond demandeth the maiden for his son.
The storm doth walk the seashore humming a mournful tune,
the wave with eye so pensive, looketh to see the moon,
their spirits meet together, they make them solemn vows,
no more he singeth mournful, her sadness she doth lose.
The *worm* doth woo the *mortal*, death claims a living bride,
night unto day is married, morn unto eventide;
Earth is a merry damsel, and *heaven* a knight so true,
and Earth is quite coquettish, and beseemeth in vain to sue.
Now to the *application*, to the reading of the roll,
to bringing thee to justice, and marshalling thy soul;
thou art a *human* solo, a being cold, and lone,
wilt have no kind companion, thou *reap'st* what thou hast *sown*.
Hast never silent hours, and minutes all too long,
and a deal of sad reflection, and *wailing* instead of song?
There's *Sarah*, and *Eliza*, and *Emeline* so fair,
and *Harriet*, and *Susan*, and she with *curling hair*!
Thine eyes are sadly blinded, but yet thou mayest see
six true, and comely maidens sitting upon the tree,
approach that tree with caution, then up it boldly climb,
and seize the one thou lovest, nor care for *space*, or *time*!
Then bear her to the greenwood, and build for her a bower,
and give her what she asketh, jewel, or bird, or flower;
and bring the fife, and trumpet, and beat upon the drum –
and bid the world Goodmorrow, and go to glory home!

Sic transit gloria mundi,
'How doth the busy bee'
Dum vivamus vivamus,
I stay mine enemy! –

Oh veni, vidi, vici!
Oh caput cap-a-pie!
And oh 'memento mori'
When I am far from thee

Hurrah for Peter Parley
Hurrah for Daniel Boone
Three cheers, sir, for the gentleman
Who first observed the moon –

Desperteu, les nou muses, canteu-me la divina melodia,
el solemne cordell desfeu i de Sant Valentí llegiu els meus versos!

¡La Terra fou *creada* per als amants, la damisel·la i el seu galant,
per sospirar, i xiuxiuejar, i la *unitat* de *dos* feta,
totes les coses fan la cort, a la terra, a la mar, o al cel,
Déu no ha fet res desemparellat, tret de *tu* al seu bell Món!
La núvia, i el núvio, són dos, i després en són *un*
Adam, i Èva, la seua consort, la lluna i després el sol,
la vida mostra el precepte que qui obeeisca serà feliç,
qui no servisca al sobirà, serà penjat del funest arbre.
Els de dalt busquen els de baix, els grans busquen els petits,
res no trobarà qui *busca* en aquest orbe terrenal.
L'abella festeja la flor, la flor rep el galanteig,
i fan bodes joioses, les invitades uns centenars de fulles;
el vent corteja les branques i les branques es deixen seduir,
i el pare afectuós demana la donzella per al fill.
El temporal voreja la platja taral·lejant una trista melodia,
l'ona amb ull pensatiu vol contemplar la lluna,
llurs esperits s'hi troben, juren vots solemnes,
ell deixa de cantar planyívol i ella perd la tristor.
El *cuc* festeja els mortals, la mort exigeix una núvia viva,
la nit es casa amb el dia, el matí amb la vesprada.
La Terra és una alegre damisel·la i el cel un cavaller fidel,
i la Terra és molt coqueta i insisteix debades.
La moral *ara*, després de llegir el llistat,
la justícia fer-te veure i l'ànima bellugar-te;
ets un *ésser humà* només, fred i solitari,
no tindràs companyia, *colliràs* el que *sembrares*.
¿No has tingut hores i minuts massa llargs i de silenci,
no has tingut hores silencioses, i minuts massa llargs,
i tristes reflexions, i *plors*, en lloc de càntics?
¡Heus ací Sarah, i Eliza, i Emeline, tan belles,
i Harriet, i Susan, i la jove de cabells *arrissats*!
¡Els ulls se't ceguen amb tristor, però encara veus
Sis donzelles honestes i belles assegudes sota l'arbre;
acosta't amb cautela a l'arbre, enfila't sense por,
i agafa la que estimes, no maldes per l'*espai* ni el *temps*!
¡Llavors porta-la al bosc, fes-l'hi una pèrgola,
i dóna-li el que et demane, joia, ocell o flor,
i porta el pifre i la trompeta, i toca el tambor –
i dóna al món Bon dia, i torna a la glòria!

Sic transit gloria mundi,
'Com la laboriosa Abella'
Dum vivamus vivamus
Ature el meu enemic! –

Oh veni vidi vici!
Oh caput cap-a-pie!
I oh 'memento mori'
Quan estic llunyana de tu!

Hurra per Peter Parley!
Hurra per Daniel Boone
Senyor, tres hures, pel cavaller
Que primer descobrí la lluna –

Peter put up the sunshine!
Patti arrange the stars
Tell Luna, tea is waiting
And call your brother Mars –

Put down the apple Adam
And come away with me
So shalt thou have a pippin
From off my Father's tree!

I climb the 'Hill of Science'
I 'view the Landscape o'er'
Such transcendental prospect
I ne'er beheld before! –

Unto the Legislature
My country bids me go,
I'll take my india rubbers
In case the wind should blow.

During my education
It was announced to me
That gravitation stumbling
Fell from an apple tree –

The Earth upon it's axis
Was once supposed to turn
By way of a gymnastic
In honor to the sun –

It was the brave Columbus
A sailing o'er the tide
Who notified the nations
Of where I would reside

Mortality is fatal
Gentility is fine
Rascality, heroic
Insolvency, sublime

Our Fathers being weary
Laid down on Bunker Hill
And though full many a morn'g
Yet they are sleeping still

The trumpet, sir, shall wake them
In streams I see them rise
Each with a solemn musket
A marching to the skies!

A coward will remain, Sir,
Until the fight is done;
But an immortal hero
Will take his hat and run.

Good bye Sir, I am going
My country calleth me
Allow me Sir, at parting
To wipe my weeping e'e

In token of our friendship
Accept this 'Bonnie Doon',
And when the hand that pluck'd it
Hath passed beyond the moon

Peter encén la llum del sol!
Patti disposa les estreles
Dis-li a la Lluna que el te espera
I crida el teu germà Mart –

Deixa la poma, Adam,
I vine amb mi,
Així tindràs una reineta
De la pomera del meu Pare!

Puge al ‘Turó de la Ciència’
I ‘contemple el Paisatge’
Vista tan transcendental
Abans no havia vist mai! –

A la Legislatura
El meu país em fa acudir,
Agafaré les botes de goma
En cas que bufe el vent.

En el meu temps d’escola
M’anunciaren
Que la gravetat tot d’una
Caigué d’una pomera –

La Terra sobre el seu eix
Es pensava que girava
Gràcies a la gimnàstica
En honor del sol –

Fou el valent Colom
Singlant contra la marea
Qui féu saber al món
Allà on viuria jo

La Mortalitat és fatal
La Noblesa, magnífica
La Berganteria, heroica
La Insolvència, sublime

Cansats els Nostres Pares
Descansaren a Bunker Hill
I durant molts matins
Tranquils encara hi dormen

La trompeta, senyor, els despertarà
En multituds els veig alçar-se
Tots amb el seu mosquet
En marxa van al cel!

El covard resisteix, Senyor,
Fins al final del xoc;
Mes l’immortal heroi
Fugirà el barret al cap.

Adéu, Senyor, me’n vaig
El meu país em crida
De comiat, deixeu, Senyor,
Que l’ull plorós em fregue.

En senyal d’amistat
Prengueu aquesta ‘lírca Floreta’
I quan la mà que va collir-la
Més enllà de la lluna estiga

The memory of my ashes
Will consolation be
Then farewell Tuscarora
And farewell Sir, to thee!

1853

3

On this wondrous sea – sailing silently –
Ho! Pilot, Ho!
Knowest thou the shore
Where no breakers roar –
Where the storm is o'er?

In the silent West
Many – the sails at rest –
The anchors fast.
Thither I pilot thee –
Land Ho! Eternity!
Ashore at last!

1854

4

I have a Bird in spring
Which for myself doth sing –
The spring decoys.
And as the summer nears –
And as the Rose appears,
Robin is gone.

Yet do I not repine
Knowing that Bird of mine
Though flown –
Learneth beyond the sea
Melody new for me
And will return.

Fast in a safer hand
Held in a truer Land
Are mine –
And though they now depart,
Tell I my doubting heart
They're thine.

In a serener Bright,
In a more golden light
I see
Each little doubt and fear,
Each little discord here
Removed.

Then will I not repine,
Knowing that Bird of mine
Though flown
Shall in a distant tree
Bright melody for me
Return.

1858

5

One Sister have I in the house –
And one a hedge away.

El record de les cendres meues
Serà tot consol meu
Aleshores adéu Tuscarora
I adéu a vós, Senyor!

1853

3

En la mar prodigiosa – navegant en silenci –
Eh! Timoner! Eh!
Coneixes tu la platja
On no bramen les ones –
On ha passat la tempesta?

Al silenciós Oest
Moltes – veles plegades –
Aferrades les àncores.
Et guie cap allí –
Terra a la vista! Eternitat!
Per fi en terra!

1854

4

Tinc un Ocell en primavera
Que només canta per a mi –
Atrau la primavera.
I quan l'estiu s'acosta –
I quan apareix la Rosa,
Gira cua el Pit-roig.

Però no em queixe
Sé que aquell Ocell meu
Tot i que ha volat lluny –
Aprendrà mar enllà
Per a mi melodies noves
I tornarà.

Segur en més segura mà
Vassall en Terra més vertadera
Les meues són –
I si ara marxem lluny,
Dic al meu cor dubtós
Que són teues.

En Claror més serena,
En la llum més daurada
Veig
Els dubtes i la por junts
Els desacords d'ací tots
Que han desaparegut.

Llavors no em queixaré,
Doncs aquell Ocell meu
Tot i que va volar-se'n
Des d'un arbre distant
Un refilet alegre
Em dedica.

1858

5

Una germana tinc a casa –
I altra una bardissa enllà.

There's only one recorded –
But both belong to me.

One came the road that I came –
And wore my last year's gown –
The other, as a bird her nest
Buildded our hearts among.

She did not sing as we did –
It was a different tune –
Herself to her a music
As Bumble bee of June.

Today is far from childhood,
But up and down the hills,
I held her hand the tighter –
Which shortened all the miles –

And still her hum
The years among,
Deceives the Butterfly;
And in her Eye
The Violets lie,
Mouldered this many May –

I spilt the dew,
But took the morn –
I chose this single star
From out the wide night's numbers –
Sue – forevermore!

6

Adrift! A little boat adrift!
And night is coming down!
Will *no* one guide a little boat
Unto the nearest town?

So sailors say – on yesterday –
Just as the dusk was brown
One little boat gave up it's strife
And gurgled down and down.

So angels say – on yesterday –
Just as the dawn was red
One little boat – o'erspent with gales –
Retrimmed it's masts – redecked it's sails –
And shot – exultant on!

7

Summer for thee, grant I may be
When Summer days are flown!
Thy music still, when Whippowill
And Oriole – are done!

For thee to bloom, I'll skip the tomb
And row my blossoms o'er!
Pray gather me –
Anemone –
Thy flower – forevermore!

Només en consta una al registre –
Però les dues em pertanyen.

L'una arribà pel meu camí –
Amb el vestit meu de l'any passat –
L'altra, com un ocell
Va niar entre els nostres cors.

No cantava com nosaltres –
Era un cant diferent –
Era la seua pròpia música
Com la de l'Àbegot de Juny.

Hui som lluny de l'infància,
Però amunt i avall dels turons,
De la mà l'agafava ben fort –
Per acurtar el llarg camí –

I el seu bronzir segueix
Al llarg dels anys,
Encara Enganya la Papallona;
Romanen al seu Ull
Les Violetes mortes,
Marcides cada Maig –

He vessat la rosada,
I he agafat el matí –
He triat una estrella única
Entre la multitud de l'ampla nit –
Sue – per sempre!

6

A la deriva! Una barca a la deriva!
I cau la nit!
Ningú hi haurà que guie una barqueta
Fins al poble més pròxim?

Els mariners així conten – que ahir –
Quan el capvespre fosquejava
Una barqueta deixà de lluitar
I s'enfonsà borbollejant.

Així conten els àngels – que ahir –
Quan l'alba rossejava
Una barqueta – esgotada per les tempestes –
Endreçà els pals – desplegà les veles –
I exultant – tornà a navegar!

7

Per a tu Estiu, voldria ser jo
Quan acaben els dies de l'Estiu!
La teua música també, quan el Siboc
I l'Oriol – callaven!

Perquè florisques tu, jo esquivaré la tomba
I creuaré remant les meues flors!
Si us plau, recull-me –
Anemone –
Flor teua – per a sempre!